

bratimstvo tako sveta reč, da so pripravljene, ako je potreba, eden za drugiga vse storiti in še celò kri preliti.

„Pri glavi mojega pobratima“ ali „moje posestrine“ je važniši prisega, kakor „pri glavi mojega otca ali moje majke.“ Razžaljenje posestrine mora pobratim maševati ako je treba tudi s kervjo razžaljivca. Tako nježna in čista je ta zaveza, da po poljubu, s katerim sta pobratim in posestrina v pobratimstvo stopila, se nikdar več ne smeta poljubiti (kušniti) ali scer v kakošno ožji zavezo stopiti. Nar manjši prestop o tem veljá za smertni greh, in se hujši kaznuje, kakor kervosramnost. Serbska národná pesem pripoveduje, da je v nekiga Bulgara, ki je svojo posestrino na Kalimejdanu v Belogradu na lice poljubil, iz jasniga trešlo.

Bosnijaški Turki čislajo pobratimstvo ravno tako kakor njih kristjanski rojaki. Čeravno Muhamedani vsačiga kristjana scer zlo sovražijo, se vunder ne branijo, ž njim v pobratimstvo stopiti. Pri tem pobratimstvu so pa njih šege in pobratimska obljuba nekoliko drugačne, kakor pri kristjanih. Hlebček kruha namreč se v dva kosa razlomi, kristjan dobí eniga, Turk pa drugiga, potem se s handčaram (majhnim turškim nožem, ki se lahko pod sukno skrrije) v desnico do kervi vprašneta, v jameta kaplje kervi vsak na svoj koščik kruha, ju premenjata in pojesta rekoča: „Da si mi po Bogu brat na obadva sveta.“

Če je kdo v sili in nevarnosti, in če srečaje še takó neznaniga človeka svojiga pobratima v Bogu in svetim Jovanu imenuje, ga ta gotovo sile in nevarnosti reši; zakaj dolžnost mu je v enacih okolišinah v pobratimstvo stopiti. Dostokrat sta se že naj hujši sovražnika v naj hujim dvoboju s pobratimstvom sprijaznila. V tacih prilikah veljá brez vsih družih obredov in brez posebne prisega in obljube gola beseda: „pobratim“ — in pobratimstvo je sklenjeno.

Novičar iz slovenskih krajev.

Iz Celja. Nesreča, ktera mesto Celje in njegovo okolico skoraj vsako leto enkrat ali celò dvakrat zadene, je povodinj. Ako le dan in noč dežuje, sicer majhina in pohlevna, Savina silno narase, svoje bregove prestopi, ter se na daleko in široko po celi dolini razlije. Tako se je tudi 5. dan t. m. zgodilo. Celo noč in sledeči dopoldan je dež lil; popoldne je stalo mesto u velikim jezeru! Kakor dalječ je okó seglo, vse je bilo pod vodó; le malo pohištev, drevés, cerkev in višín je vùn molelo, kot otoki iz divjiga valovja. Pa dež še ni nehal; do polnoči je še lilo izpod neba. Drugo jutro je bil teržni dan; pa nobenih prodajavcev ni u mesto prišlo, ker čez vse ceste je voda tekla, ter dovod zavérala. Strašno velika škoda, ktero je ta povodinj naredila, se bo dala še le pozneje na tanjko pregledati in ceniti. Kaj nek je uzrok take ne navadne nesreče? Po mojih mislih: posekanje gojzdov. Gore okoli so skorej že vse gole; nobeni gojzde deževnih oblakov na-se ne vlečejo, ne na vdol de rečih vodá ne zadržujejo; struga (vodotéčina) Savine in drugih potokov nahaja od leta do leta od z golih višín nanešeniga peska in kamenja plitveji, torej že majhna deževnica jo kmalo napolni, ter čez bregove posili. To je velika nadloga za lepo Savinsko dolino.

Hudodelnik J. Slugič, po domače Sluga imenovan, ki je mesca maja 1850 Kočevskega kramarja v-moril, in je zavoljo tega pri zadnji porotni sodnii u Celju k smerti obsojen bil, je tukaj na legarju umerl. J. Š.

Iz Gorice. *) (L...) Ne le razglasiti, da po prizadevanju našiga milostljiviga nadškofa gospoda

*) Častiti g. dopisnik nam ne bo za zlo vzal, da smo zavolj pomanjkanja prostora mogli okrajšati pričujoči dopis.

Fr. Lušina imamo v Gorici od leta 1847 postrežbi ubozih bolnikov namenjene nune, katerim se sestre miloserčnosti pravi, temuč ubogim bolnicam po kmetih, ki sosebno o dolgočasnih boleznih nimajo domá ne zdravnikove pomoči ne potrebne postrežbe, to milodarno napravo naznaniti in jih povabiti, da naj se o sili poslužijo te pomoči, je namen tega spisa v naših mnogo branih Novicah. Tukaj boste najdle, uboge bolne kmetice! brez vsiga plačila ljubeznjiv sprejem, snažno posteljo, zdravo jed, skerbno postrežbo, pomoč modriga in pridniga zdravnika, ki vas bo obiskaval vsaki dan, in ravno tako lepo je poskerbljeno vse za dušno tolažbo in duhovno pomoč. Krasno pohišje te milodarne naprave obseže ubožnico in bolnišnico, in se znajde blizo mesta proti jutru na Dunajski cesti pod številko 16. Obojno sobivališe je nunam miloserčnosti izročeno, tode v ubožnico se jemljejo le Goričani, v bolnišnico pa bolne iz celiga Goriškiga okrožja, ako je le prostara dovolj in da imajo od svojiga županijskiga predstojništva spričo ubožnosti in lepiga zadržanja. Postelj za bolne ima bolnišnica dosihmal le 24, — ali nadjati se je, da bo ta miloserčna naprava kakiga blagovitiga domorodca ganila, da bo za njeno razširjenje po mili oporoki ji še bolj na noge pomagal. Bog daj! Za Slovenke so posebno ročne nune izbrane, ki slovenski jezik dobro umejo; dve ste med njimi iz okroga Ljubljanskiga domá. — Radovednim poleg tega še povém, da prvo začetje teh nun, katerih namen je postrežba bolnikov, je od sv. Vincenca Pavljana na Francoskim, ktero je zavolj koristniga početja papež Klemens IX. v letu 1668 poterdil. Po tem so se po vsim svetu zbori miloserčnih sester vstanovljati začeli. Te nune niso v samostanih zaperte — njih samostan je bolnišnica, njih izba najeta stanica, njih molivnica farna cerkev, ulice mesta njih zapera, leporavnost in krotkost njih pregača. Njih noša je enojna, barye černe ali tudi sive; močno je kmečki podobna; njih zavratnica je bela, njih jopič, predpért in obuvalo černo, njih peča je bela, osobito perpeta, skoraj čepovato. One niso na samostansko živobitje, kakor druge nune, za vse žive dni zavezane; zavežejo se le pred škofam ali njegovim namestnikam začasno k pokornosti, čistosti, ubožtvu, in strežbi bolnikom; škof jim podelí takrat kronico s križem; v znamenje bogoljubnosti in poterpežljivosti v mnogih težavah. Svojo obljubo ponavljajo te nune vsako leto na praznik Marie oznanovanja.

Iz Celjovca piše ondašnji časopis, da so v cestnih zadevah sedaj na Koroškim čveteré misli; eni hočejo občno popravo vsih cest, drugi da naj se Ljubelj preverta, tretji želijo brodarstva po Dravi, četerti železnico. Le sama poprava starih cest je vse premalo za sedanji čas; — prevertanje Ljubelja — že stara misel, ktere stroški so na 7 milionov prevdarjeni — bi tudi ne pomagalo veliko; — tedaj bi le brodnarstvo po Dravi (stroški so na 20 milionov gold. prerajtani) — nar bolj pa železnica pomagala ali iz Bruka ali pa iz Marburga v Celjovec, ktera bi na pol manj stroškov prizadjala, kakor brodnarstvo po Dravi, — tedaj kliče večina: železnico, železnico nam napravite, scer zaostanemo v vsim!

Novičar iz Krajskiga.

Iz Ljubljane. Od mnogih strani slišimo, koliko škode so sém ter tje povodnji pretekliga tedna napravile. Ljubljansko močirje je bilo čez in čez jezeru enako; blizo do botaniškiga verta je voda segla. Kjer povodinj ni škodovala, vunder tudi silni dež clò brez škode ni bil, ker je zemljo po njivah preveč zatepel. — Unidan naznanjena osnova nove postave za varstvo poljskih sadežev, ki jo je ministerstvo kmetijskí